

behøver at frygte for at miste, fordi man tager dem med, naar man gaar ud for at fiske, og tager dem med i Land, saa snart man har endt sit Fiskeri, men paa den anden Side kræver Fiskeri med Vaad et langt større og besværligere personligt Arbejde, thi det er Fiskeri om Matten og i daarligt Veir, under hvilke Forhold man bedst fisker, — langt større Arbejde end det at røgte faststaaende Redstaber. Jeg kan være enig med det ærede Medlem fra Mors (C. Ravn) i meget af, hvad han udtalte, og navnlig skal jeg fremhæve, at jeg maa være fuldkommen enig med ham i, at, skal man endelig have Vedtægter, saa maa det overlades til Fiskerne, om de ville have Vedtægter, og hvorledes disse Vedtægter skulle være, og at Forholdet ikke skal være, som Lovforslaget gaar ud paa at bestemme, at i alle disse Bunde, som staa nævnte der, Fjorde, Vig, lignende Indstjæringer fra Havet og de smalle Sunde, skulle de have Vedtægter, at Indenrigsministeren skal bestemme, hvilke Bunde der skulle henregnes under disse Betegnelser, og at Indenrigsministeren er den, der skal affatte disse Vedtægter uden at være bunden til de Raad, som de Forsamlinger give, der staa omtalte i Lovforslaget. Nei, saa er jeg enig med det ærede Medlem fra Mors i, at skulle Fiskerne have Vedtægter, maa det bero paa dem selv, om de ville have dem eller ikke, og saa maa Vedtægterne ikke indeholde Andet, end hvad Fiskerne blive enige om, at de skulle indeholde, og Indenrigsministeren maa ikke have Myndighed til at sætte Noget ind i dem, som Fiskerne ikke synes om, og ligesaa maa det staa i Fiskernes Magt, uden at spørge Indenrigsministeren derom, at affatte disse Vedtægter, naar de ikke mere synes om dem. Det er jo den samme Ordning, som vi have med Hensyn til Sundhedsvedtægterne; Kommunerne kunne uden Videre sætte dem ud af Kraft uden at spørge Justitsministeren, naar man ikke vil have dem længere. Det ærede Medlem fra Frederiksborg Amt (S. Hage) fremsatte den Bemærkning, som jo passer i det, jeg sidst omtalte, at det kunde være rigtig, at Bestemmelserne i Lovens Kapitel 2 om Fiskeri paa Havet og udenfor de aabne Ryster bleve satte som gjældende overalt, thi saa vilde det komme an paa, om Fiskerne i Indvande vilde have Vedtægter eller ikke. Det er en Tante, som jeg erkender er af en saadan Bestaffenhed, at jeg i det Mindste for mit Bedkommende vil tage den under nøie Overveelse, hvorvidt jeg maatte tro at kunne tiltrøede den. Endelig er der et Par enkelte Bestemmelser i selve Lovforslaget, som jeg skal sige et Par Ord om. Det er da først med Hensyn til

§ 1, hvor der staar: „Paa dansk Soterritorium skal det med de i denne Lov fastsatte Begrændsninger staa Enhver — — frit for at drive Fiskeri — —“. Det er tidligere fra Udvalgenes Side blevet anket over, at man ikke har givet nogen Regel i denne Lov for, hvad der skal forstaaes ved dansk Soterritorium. Naar man sætter Straffebestemmelser for vore egne Fiskere for at bruge visse Redstaber og for at fiske paa Maader, som ikke skulle være tilladte paa dansk Soterritorium, maa dog enhver Dommer, der skal dømme i saadanne Sager, vide, hvad der er dansk Soterritorium, saa at han kan afgjøre, om den paagjældende Mand har været paa dansk Soterritorium eller ikke, thi ellers kan der jo ikke dømmes i en saadan Sag. Og naar der ligeledes er fastsat Straffebestemmelser for Fremmede, som fiske paa dansk Soterritorium — jeg indskyder her den Bemærkning, at det er jeg ogsaa fuldstændig enig i; det behøver vel næppe at siges, at vi alle ere enige i, at Fremmede ikke maa fiske paa dansk Soterritorium, men at Fiskeriet der maa være forbeholdt danske Underaatter, i alt Fald med de Modifikationer, som følge af Raadforholdet til Sverige — gjælder jo det Samme, saa maa jo den Dommer, der skal dømme i Sagen, vide, om den Plads, hvorpaa den Fremmede har fisket, er dansk Soterritorium eller ikke, thi ellers kan han jo ikke dømme i Sagen, og det staar for mig saaledes, at man ogsaa udsætter sig for betænkelige internationale Forviklinger — vi ere jo de Smaa overfor de fleste Magter — naar man ikke har fastslaaet, hvad der skal anses for at være dansk Soterritorium, saaledes at vore Domstole kunne rette sig derefter. Jeg veed godt, at det har nogen Betænkelse, idet man ikke i international Henseende er ganske enig om, hvad der skal forstaaes ved dansk Soterritorium, men under alle Omstændigheder maatte man dog saa kunne sige, hvad der i denne Lov skal forstaaes ved dansk Soterritorium ogsaa overfor Fremmede, selv om man vilde bestemme Grændsen paa en saadan Maade, at man derved kunde tro at kunne undgaa internationale Konflikter. Det andet Punkt, som jeg vilde omtale, er den første Bestemmelse, som findes i § 7: „Fiskeri med Trawl er forbudt“. Som bekendt stod der i det Lovforslag, af hvis Behandling Loven af 9de Marts 1872 udgik, en Bestemmelse, som gik ud paa at forbyde Anvendelsen af alle Vaad, men det vilde Rigsdagen ikke gaa ind paa; den gik ind paa at forbyde Trawl, men vilde ikke forbyde Vaad, navnlig ikke Drivvaad, hvilket er det tekniske Navn for det Slags Vaad, der var Spørgsmaal